

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Ach min rose visner bort

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Ach min rose visner bort", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 231. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid109856/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Nr. 81.

JEsus straffer den troende Siel, som begynder at lade sig
indtage af verdens bekymring.

Ach min rose visner bort,
Bliver baade bleg og sort :;
Ach mit blomster stød
Før som melk og blod,
Falmer nu fra top til rod.

2. Saac man før en HERRens brud
See saa uformøyet ud? :;
161 Slet bestilt at man
Ikke bedre kand
Skjønne paa sin ædle stand.

3. Est du bleven barn igjen?
Har du glemt din siele-ven? :;
Veedst du ey mit ord?
Veedst du hvad du troer?
Og hvad du i daaben soer?

Nr. 81. *Enl-7*. Overskriften; *indtage*; *inddrage* *12-7* 2, 1: *HERRens* *herrens* *Enl-7*, sandsynligvis en konstant trykfejl; *HERRens* findes i "Tvende deylige Truete-Psalmer, trykt i dette Aars, uden angivelse af Logtrykker, tryksted el. trykkaar, men efter typografisk adseende antagelig fra ca. 1740 (Kgl. Bibl. 4.322 oktav). 3, 1: *est du* *estu* *Enl-7*; 3, 3, 4: *veedst du* *veedstu* *Enl-7*; *veed da* *14-7*.

Nr. 81. Original. En katékismoussalm. Læg mærke til overskriften. Jesus er den talende, v. 1-2 er en indledning, hvor han udsæler sin sorg (v. 1) og sin harme (v. 2) over den bekymrede sjæls tilhæggang. Derefter kommer katékismoussalmet, v. 3-11: Herren siger her først, at sjælen ved sin bekymring er bleven som et barn, der har glemt sin barmhjertighed (v. 3), og gennemgår så de 5 hovedstykker i katékismen: bud (v. 4), tro (v. 5-7), Fader vor (v. 8), dåb (v. 9), nadver (v. 10); formlen med gennemgangen er af hvert stykke at uddrage et evangelium, der gør at bekymring meningsløs, og det hele samles (v. 11) i et fremblik til himlens herlighed. Endelig kommer slutningen, v. 12-13, hvor den sande grund til bekymringen afsløres og kravet rejses om løsrivelse fra verden og hengivelse i tro til frelsere. Salmen er udføreligt behandlet i L. J. Koch, *Brorson-Studier*, 1936, s. 73-87. — 1, 1: *min rose* | Ligesom den kristne kalder Jesus sin rose (nr. 10, 9-11; 29, 16, 3), således kalder frelseren her den troende sjæl for sin rose, jfr. nr. 225, 4, 4 tilg.; *JEsus er det, som har valt Mig, et vildt og giftigt krud, Til sin egen rose ud.* — 2, 1: Udtrykket *en herre* om Jesus er vel ikke uforståeligt (= en stormand el. fyrste), men højst unaturligt, så læsemåden *HERRens* betyder en lettelse. — 2, 3: *slet bestilt* | dårlig: gjort, det ser ilde ud. — 2, 5: *sin sølle stand* | som en *HERRens* brud. — 3, 1: *barn igjen* | dårlig betydning som den, der trænger til belæring om, hvad han burde vide besked med. — 3, 3: *soer* | svar; *hvad du i daaben soer* | det ja, der svares ved dåben, opfattedes som en ed.

4. Læs engang det første bud:
Jeg er HERren, jeg din Gud, ;:
Lad det derved staae,
At jeg sørge maa,
Din sorg intet kand forslaae.

5. Har du og din troe forgiel?
Hvo har skabt dig? veedst du det? ;:
Den dig skabte veed
Vidre nok beskeed,
Sørg du ey, men troe og beed.

6. Har Gud noget havt saa rart,
Som for dig er bleven spart? ;:
Har du glemt min død,
Og det blod, som flød
Af mig i min bitter nød?

7. Aanden gav jeg dig til pant,
At du gandske vist og sandt ;:
Himlen selv skal naae,
Tvilér du da paa,
Dine smuler her at faae?

8. Læs engang dit fader vor,
Fader! kiend ham og derfor; ;:
Derpaa det beroer
All, at du kun troer
Dette søde faders ord.

3, 2: *huo] hvem Eu; veedst du] veedstu Euf 2. veed du Is 7. 7, 4: [tvider] tviler J 1-2.*

V. 4: Af budene nøjes frelseren med det første, der i 2. Mos. 20, 2-3; 5. Mos. 5, 6-7 lyder: »Jeg er Herren, din Gud, som førte dig ud af Ægyptens land, af trælles hus; du skal ikke have andre guder for mig, og heraf bringer han endnu kun de første ord: »Jeg er Herren, din Gud, med det løfte, som ligger dertil. — 4, 4-5: sørge] have omsorg; sorg] omsorg, bekymring. — 5, 1: *har du og din troe forgiel?*] har du også (ligesom budene) glemt trosartiklerne? — 5, 2: *det rimer på forgiel;* holdt til omkring 1900 udtalte man ved versoplesning bogstavet l i »det«. — 6, 1-2: Rom. 8, 32; *rørt]* sjældent, gyrebart. — 7, 1-5: Helligånden som pant på saligheden. 2. Kor. 1, 22; 5, 5; Ef. 1, 14. — 7, 5: *smuler]* brøkrummer, om det lidt, der skal til for at opholde livet. — 8, 2: *kiend ham og derfor]* anerkend ham også for (som) din fader, nemlig ved at stole på ham. — 8, 5: *faders ord]* faderord eller ord om faderen.

9. Ach! hvad ære, fryd og haab
 Havde du vel af din daab, :;
 Vidste du beskred
 Om din herlighed
 Efter daabens pagt og eed.

10. Faar du ved Guds alter-foed
 Jesu legem, Jesu blod, :;
 Den er steen og stok
 I Guds kirke-flok,
 Som ey deri finder nok.

102

11. Op med dit beklemt sind,
 Klig kun i Guds himle ind, :;
 Hør Guds englers sang!
 See hans helgens rang,
 Der skal du og staae engang.

12. Zion, hele sagen er,
 Verden, verden du begier, :;
 Hendes skiulle glød
 Gnistrer i dit kjød,
 Brænd dig ey, det er din død.

13. Verden, verden af dit sind,
 Luk din Jesum ene ind, :;
 Favn mig i din troe,
 Lød mig i dig hœ,
 Saa faar sielen nok sin roe.

11, 4: *helgens*] *Englers Ea.* 11, 5: *sind*] *skalt Ea.* 12, 4: *gnistrer*] *gnister Ea.*

V. 9: De tre sidste linier er en betingelsesætning, der kaster lys over hovedsætningen i de to første: »Derom du blot vidste beskød om den herlighed, dhæn har givet dig, hvilken ære, fryd og haab ville du så have ud af dåben! -- 9, 5: *daabens pagt og eed*] Ved dhæns pagt tænkes der her næppe på vor forpligtelse mod Gud, men på den forpligtelse, Gud har påtaget sig over for os; denne ses som Guds ed, jfr. Hebr. 6, 13-18. Den modsatte side af sagen var fremme i 3, 5. — 10, 3: *steen og stok*] føleløs, forstokket. — 11, 4: *engl*] enten række eller værdighedsgrad. — 12, 1: *Zion*] næppe om menigheden, men snarere om sjælen, jfr. Svane-sag, XXXIX, 2, hvor Zion, veksende med *Sulamith*, åbenbart har individuel betydning. — 13, 1: *Isag verden af dit sind!* — 13, 4: Joh. 17, 23, 26; Gal. 2, 20; Ef. 3, 17.

Nr. 82.

Mel. Jesu! du min glæde.

Gud skal alting mage,
 Som mig alle dage
 Favner i sit skiød,
 Hand som mig udvafte,
 Og blant sine talte,
 Førend jeg blev fød,
 Hand som veed
 Saa god beskeed
 Udi livet og i døden,
 Hvad jeg har fornøden.

2. Gud skal alting mage,
 Som saa mangen plage
 Haver fra mig vendt,
 Underholdet livet,
 Mad og drikke givet,
 Som det mig har tient,
 Og naar tiit
 En anden sit
 Har med suk og sorg fordøyet,
 Har han mig fornøyet.

3. Gud skal alting mage,
 Lad den gamle drage
 Fnyse hvad hand kand,
 Lad kun havet bruse,
 Alle vinde stuse,
 Gud er styremand,
 Jonas saae
 Beviis derpaa,
 Naar hand og til jorden høyer,
 Hand igien ophøyer.

Nr. 82. *Esth-?*

Nr. 82. Oversættelse. GOTT der wirtd wohl machen, E. Stockmann, Schr. s. 290. —
 1, 4-6: Ef. 1, 4. — 3, 2: Jch. Ab. 12, 9. — 3, 7-8: Jon. 1, 15-2, 11. — 3, 9: hand; Gud.
 — 3, 9-10: Sl. 115, 14.